

derretsdommere haves, er jo en Ting, man har maattet været fattet paa under alle de i de sidste 50 Aar stedfundne Forhandlinger om Retsreformen og Gennemførelsen af Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, og om der er nogle flere eller færre Dommere, der falde ind under Reglen, kan neppe være af synderlig finansiell Betydning, da de fleste af de efter 65 Aars Alder afskedigede Dommere efter de almindelige Regler alligevel vilde være berettigede til $\frac{2}{3}$ af Gagen i Pension.

Flertallet tror altsaa med Hensyn til det her omhandlede Punkt at maatte foreslaa at vende tilbage til Kommissionens Forslag, og det stiller som Følge heraf en Række Ændringsforslag, nemlig Nr. 9, 10, 12, 13, 15, 16, 23, 26, 52, 53, 59, 68, 72, 74, 76, 89, 143, 235, 246 og 265. Med Hensyn til Nr. 143 bemærkes dog, at Flertallet, efter at have foreslaet som Ændringsforslag Optagelse af Kommissionens forslags 4de til 7de Afsnit, til dette Ændringsforslag stiller en Række Underændringsforslag, hvorved der væsentligt tages Hensyn til de i det andet Ting foretagne Ændringer i Kommissionens forslag, der ikke hænge sammen med Spørgsmaalet, om Forretningerne skulle anses som judicielle eller administrative.

Mindretallet mener derimod, at det er rigtigst paa disse Punkter at blive staaende ved den Ordning, som indeholdes i Lovforslaget, og hvorefter de omhandlede Forretninger henlægges til Underøvrigheden. Ligesom der til Støtte herfor skal henvises til de af Folketingets Udvalg i Betænkning af 14. Maj f. A. anførte Betragtninger, i hvilke Mindretallet i alt væsentligt er enigt, maa Mindretallet endvidere fremhæve, at de nævnte Forretninger efter deres Natur ere væsentlig forskellige fra den egentlige dømmende Virksomhed. Dette er vistnok almindelig erkendt, for saa vidt angaar Tinglæsningsvæsenet (jfr. ogsaa den gældende Ordning med Hensyn til Skibsregistrering), og det gælder tillige den meget omfattende Del af Skifte- og Konkursbehandlingen, som bestaar i Forretninger af rent forvaltende

Natur. Men selv bortset herfra er der den afgørende Forskel imellem den dømmende Virksomhed og de her omhandlede Forretninger, at det regelmæssig ved hindejer sig om at afgøre Retstvistigheder, ved disse om at bringe Statens Tvangsmyndighed i Anvendelse enten paa Grundlag af et allerede afsagt Retsdekret eller eksigibelt Forlig eller — undtagelsesvis — paa Grundlag af privat Retshandel, der har en saadan Grad af Likviditet, at Lovgivningen tør præsumere, at Retstrætte ikke lettelig vil opstaa deraf (Lovforslagets § 455 Nr. 3 og 4). Som Følge heraf frembyde disse Forretninger ikke paa langt nær en saadan Fare for vilkaarlig Tilside sættelse af den ene eller begge Parterets Retigheder, som Domssagerne, og den langt overvejende Del af dem er saadanne, der nærmest kun stille Krav til den udøendes Routine og Paapasseligheid, hvad der ogsaa har fundet sit Udtryk i, at Forretningerne regelmæssig ikke udføres af vedkommende Embedsmand selv, men af hans Fuldmægtige. Idet Mindretallet saaledes mener, at de omhandlede Forretningers Øjemed og Karakter ikke gøre det nødvendigt at henføre dem til de judicielle, og at Bestemmelsen i Grundlovens § 71 heller ikke kræver dette, er man paa den anden Side enig med Flertallet i, at der, da der dog ogsaa ved disse Forretninger *kan* opstaa Tvistigheder, bør aabnes Parterne fuld Adgang til, om de ikke maatte være tilfreds med den under Forretningen truffne Afgørelse, at se Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene. Ligesom dette er erkendt i Lovforslaget, for saa vidt angaar Realitetsspørgsmaal, saaledes forekommer det Mindretallet, at der, da Spørgsmaalet om Grænsen imellem Formalitets- og Realitetsspørgsmaal ikke sjelden er tvivlsomt, og da man i Tvivlstilfælde hellere bør gaa for vidt end for kort i at sikre Parterne Vejen til Domstolene, bør aabnes dem Adgang til disse ogsaa i Formalitetsspørgsmaal.

Mindretallet stiller i Henhold hertil en Række Ændringsforslag under Nr. 7, 192—202, 204, 209—213, 215, 217—219,